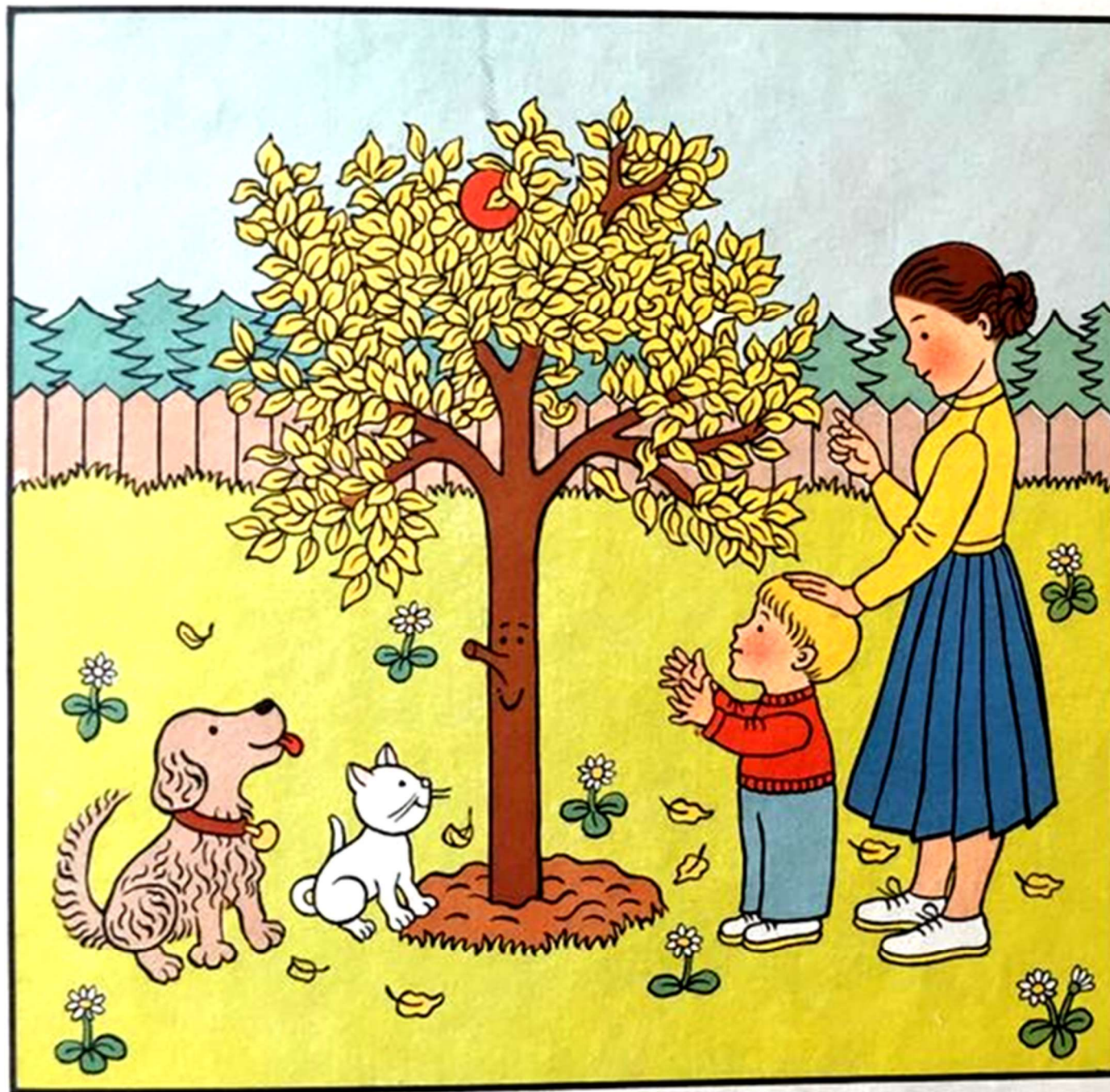

EDUARD PETIŠKA — HELENĀ ZMATLÍKOVÁ

O JABLOŇCE

ALBATROS

Jednoho dne přišel Martínek na zahradu a listí na stromech bylo žluté jako pampelišky. Zahradou poletovalo babí léto. „Mohu už jablíčko utrhnout?“ ptal se Martínek. „Ano,“ usmála se maminka, „už je pěkně červené. Je podzim a jablíčko uzrálo.“

„Pročpak ten
pejsek tolik ště-
ká?“ diví se vrab-
ci. „Pročpak si Martínek zpí-
vá?“ diví se slepice. „Haf,
haf,“ štěká pejsek, „chytili
jsme jablíčko!“ — „Tralala,“
zpívá si Martínek a nese čer-
vené jablíčko domů. Paneč-
ku, ten se bude mít!

 „Z cesty!“ zaštěkal pejsek na slepice. „Jdeme si utrhnout jablíčko!“ Ale Martínek nedosáhnemavětvičku. Musí vyskočit. Hop — a jablíčko mu vyběhne z dlaně a schová se v trávě. „Teď nám už neutečeš,“ směje se Martínek.

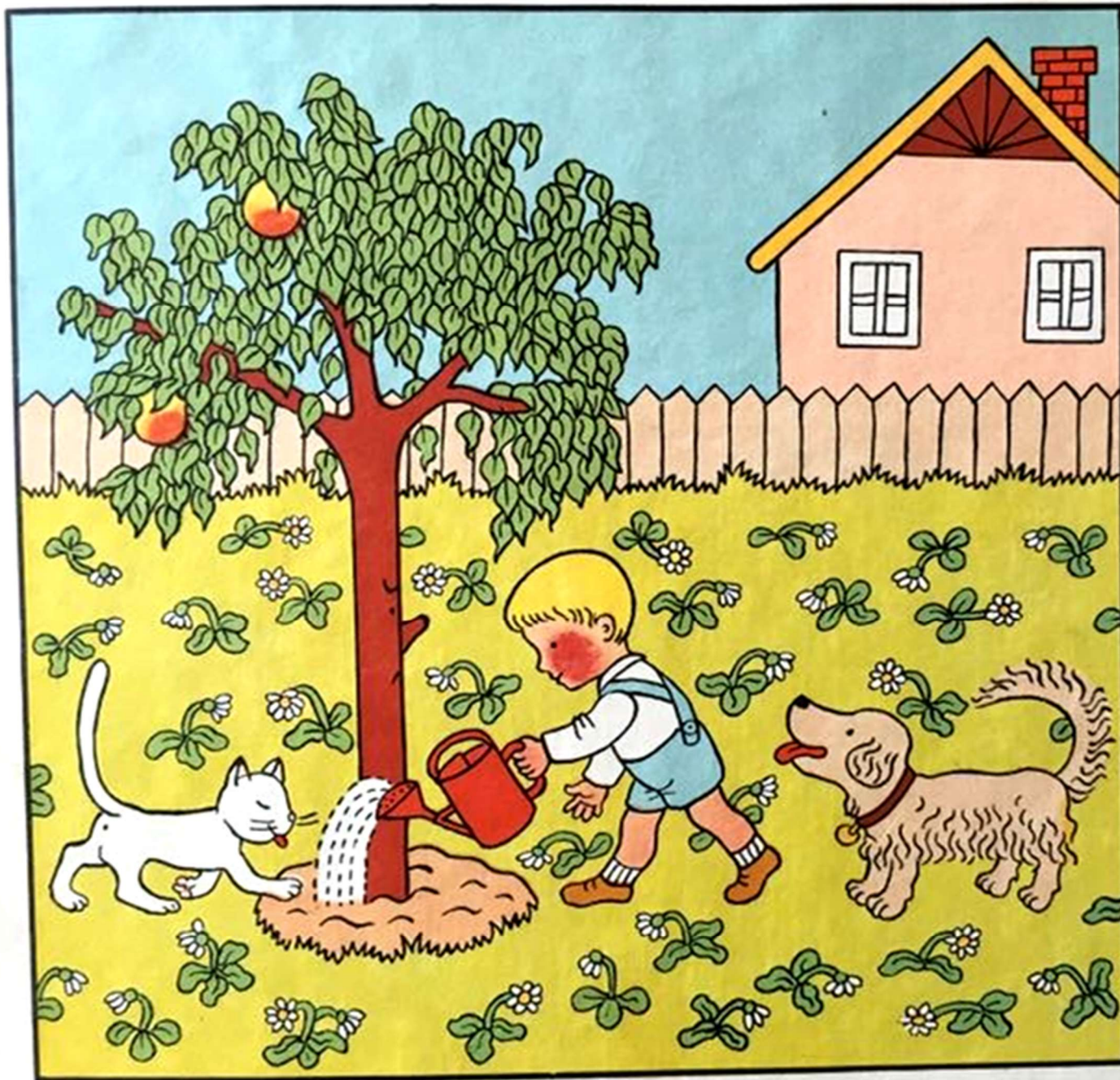

Hú, zahučel divoký vítr, zablesklo se a zahřmělo.

„Bouřka je tu,“ zaštěkal pesek a běžel do boudy. Vítr utrhł jedno jablíčko a shodil je na zem. „Pozor,“ volaly sedmikrásky, „ať nás nepolámeš!“ — „Ošklivý větře!“ hněval se Martínek. Ale vítr už utekl do lesa.

„Proč jsi, jabloňko, smutná?“

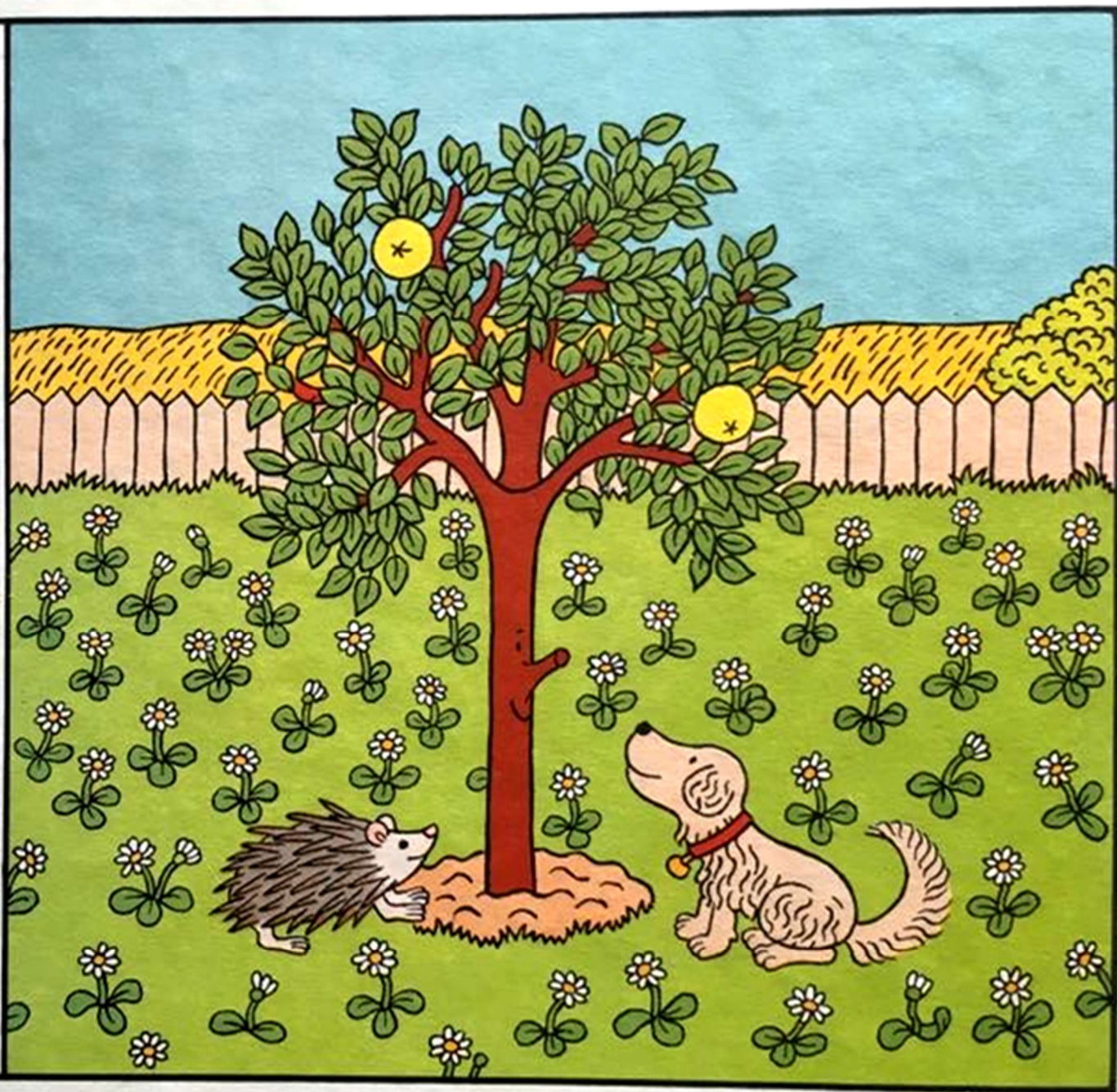

ptal se Martínek jabloňky. „Tatínku, jabloňka vadne, jistě je nemocná.“ — „Málo jsi ji, Martíčku, zaléval. Je sucho a jabloňka chce pít,“ říká tatínek. Martínek nabral do konývky vodu a jabloňku zalil. Ta byla ráda!

Přišlo léto.

Slunce pálilo. Za plotem zahrádky zlátlo obilí. Na jabloňce vyrostla dvě jablíčka. „Už aby byla pěkně červená,“ těší se v trávě ježek, „to bych si pochutnal.“ „Chtěl bys také, pejsku?“ Ale pejskové mají raději kostku cukru.

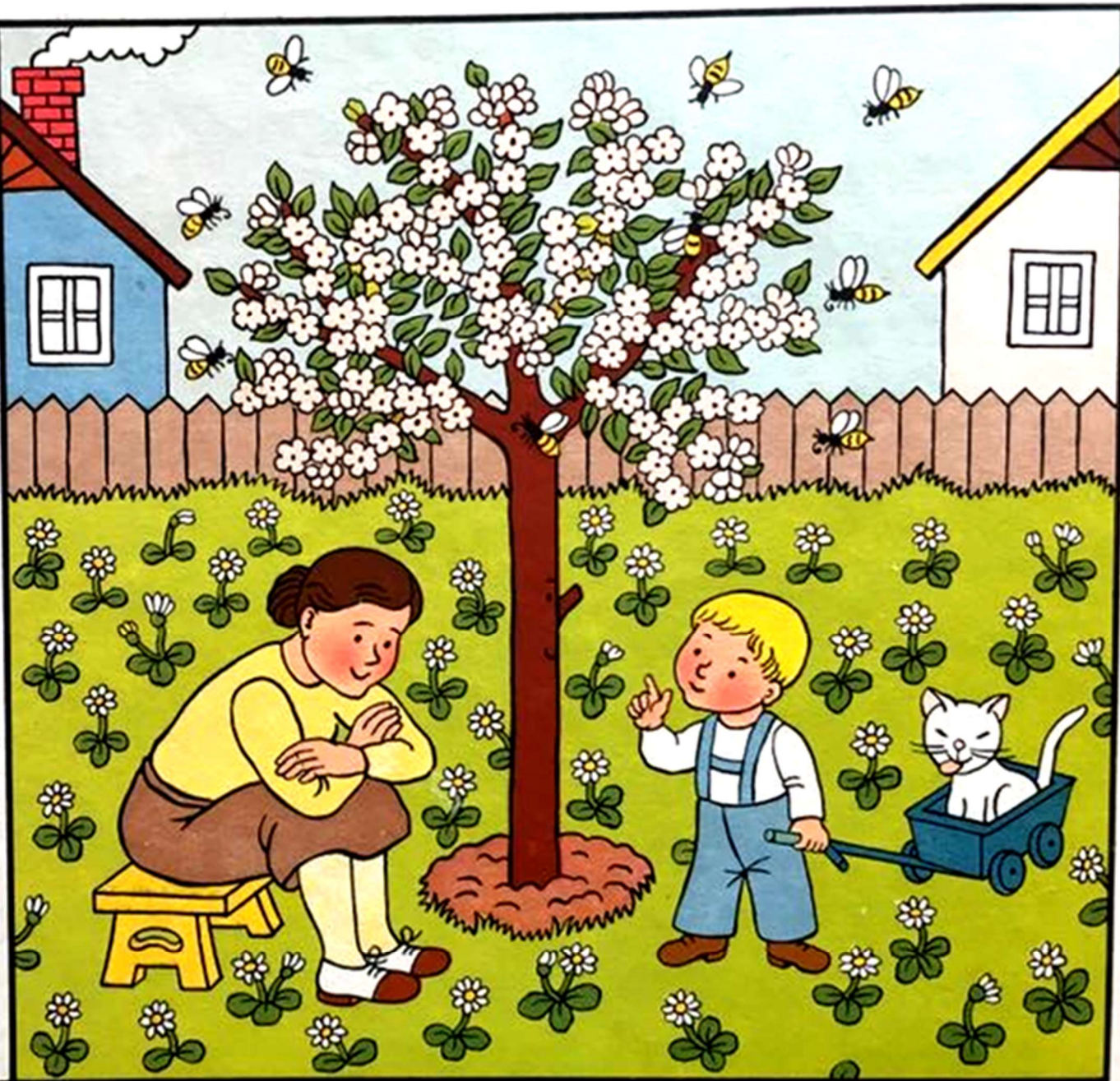

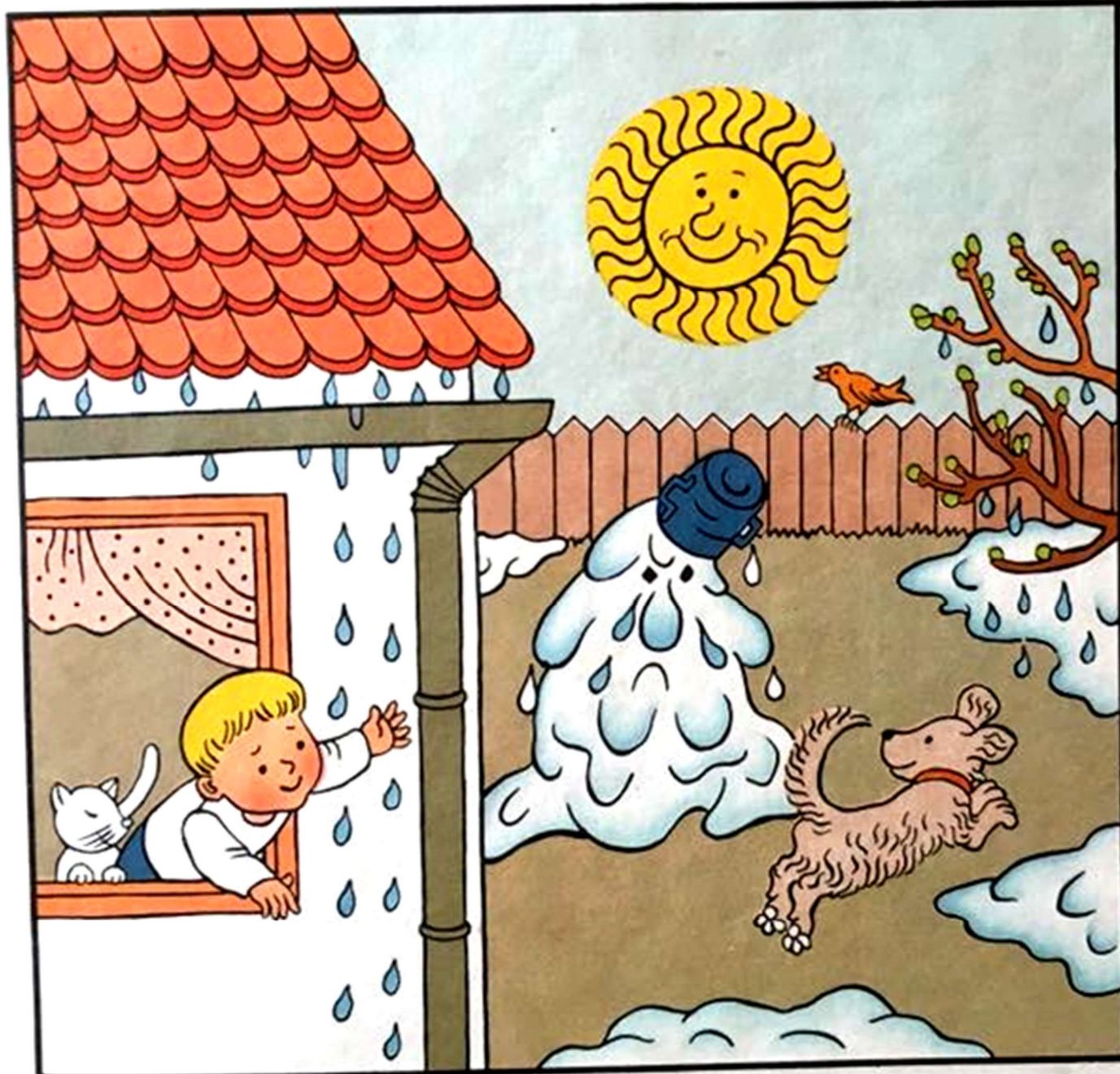
Tatínek přinesl
stříkačku. „Kde
hoří?“ rozhlížel se Martí-
nek. „Haf,“ štěkal pejsek,
„pojďme hasit.“ — „To je
stříkačka na stromy,“ smál
se tatínek. „Postříkám je
zvláštní vodou, aby nám
brouci nemlsali jablka, hruš-
ky a švestky.“

To je kvítků!
V trávě i na stro-
mech. Jabloňka
také rozkvetla a všude bzučí
včely. „Neudělají včely jab-
loňce nic?“ bojí se Martí-
nek. „Kdepak,“ říká ma-
minka, „včely pomáhají jab-
loňce, aby na ní vyrostla
jablíčka.“

„Ťuk, tuk.“ Co to tuká? Voda tuká na střechu, tuká do okapu. Ze sněhuláka už je hromádka sněhu. A sluníčko hřeje a hřeje. Na plotě zpívá pták. Víťame tě, jaro! — „Jen si, pejsku, skákej, ale dej pozor, ať nepolámeš jabloňku!“

„Tatínku,“ ptá se Martínek, „kdo odřel jabloňku?“
Tatínek přestal štípat dříví a říká:
„Zajíci ji asi ohlodali. Je zlá zima a zajíci nemají co jíst.“
A tatínek obtočí jabloňku drátem, aby na ni zajíci nemohli.

Martínek si obul

boty, natáhl si kabát, nasadil čepici a vyběhl s pejskem na zahrádku. „Jabloňko, kdy budeš mít jablíčka?“ volá Martínek. Jabloňka smutně mlčí. Jenom vrána tu kráká: „Krá, krá!“ — „Haf,“ štěká pejsek, „jabloňka je celá odřená!“

Byla jednou jed-
na bílá zahrádka.
„Kdopak ji pocuk-
roval?“ ptá se Martínek.
„Snad to není mlíčko?“ olíz-
la se kočka. „To je sníh,“
řekla maminka. — „Podívej,
to je pěkná tyčka,“ ukázal
Martínek. „Vždyť je to jab-
loňka,“ povídá maminka,
„nemá listy, a proto vypadá
jako tyčka.“

